

การใช้ระบบใบอนุญาตในการควบคุมการเข้าซื้อสินค้า

๑. หลักการของระบบใบอนุญาต :

การวางหลักการจัดตั้งระบบใบอนุญาตโดยห้ามมิให้ผู้ใดให้เข้าซื้อสินค้าควบคุมซึ่งมีข้อตกลงให้ผู้เข้าซื้อชำระราคาเข้าซื้อตั้งแต่สองงวดขึ้นไปก่อนรับมอบสินค้าควบคุม เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากฝ่ายบริหารนั้นเป็นการวางรากฐานที่สำคัญให้ฝ่ายบริหารสอดส่องดูแลพฤติกรรม มิให้ผู้ให้เข้าซื้อฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค หลักการนี้มีเหตุผล ๔ ประการ คือ

(๑) มีผู้เข้าซื้อ หรือผู้ซื้อสินค้าเงินผ่อนเป็นจำนวนมากไม่ทราบสิทธิทางกฎหมายของตน เพราะผู้ประกอบการมักบิดเบือนหลอกลวงหรือขาดความรอบรู้อย่าง คึงนั้นเมื่อผู้ให้เข้าซื้อหรือผู้ขายฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติต่าง ๆ ก็ไม่ได้ฟ้องร้อง จึงเป็นการสมควรให้ฝ่ายบริหาร เข้ามาสอดส่องดูแลพฤติกรรมของผู้ให้เข้าซื้อ

(๒) ในบางกรณีการลงโทษปรับแต่เพียงอย่างเดียวนั้น ผู้ให้เข้าซื้อไม่เกรงกลัว เพราะการฝ่าฝืนกฎหมายนั้นได้กำไรมากกว่าขาดทุน ทั้งนี้เพราะโดยปกติการเอาผิดเอาเปรียบผู้ซื้อหรือผู้บริโภคอย่างไม่เป็นธรรมนั้น ย่อมได้กำไรมากกว่าปรับ ถือได้ว่าเป็นเพียงการเสียภาษีเล็กน้อย ๆ น้อย ๆ

(๓) อำนาจสั่งพักหรือถอนใบอนุญาตยอมทำให้ผู้ประกอบการหวั้นเกรง และทำให้การฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ลดน้อยลงมาก

(๔) การที่รัฐมีหน่วยงานรับผิดชอบเรื่องนี้โดยตรงทำให้สามารถแสวงหาข้อมูลเพื่อกำหนดนโยบายในอนาคต และมีโอกาสรับเรื่องราวร้องทุกข์ และให้คำแนะนำแก่ประชาชน ตลอดจนรวบรวมความเห็นเพื่อประโยชน์ในการปฏิรูปกฎหมายในอนาคตได้เป็นอย่างดี

๒. ลักษณะที่สำคัญของระบบใบอนุญาต

ระบบใบอนุญาตที่ดีและเหมาะสมนั้น เป็นระบบที่สร้างได้ยากมาก ประเด็นที่จะต้องพิจารณามี ๔ ประการด้วยกัน คือ

(๑) การขออนุญาตและการออกใบอนุญาต ตามหลักการของ The Consumer Credit Act, 1974 นั้น การประกอบธุรกิจให้บริการสินเชื่อแก่ผู้บริโภคไม่ว่าจะเป็นบริษัทเงินทุน (Finance Companies) หรือพ่อค้าขายปลีกต้องขอรับใบอนุญาตจาก "อธิบดีของสำนักงานว่าด้วยการค้าที่เป็นธรรม" (Director-General of Fair Trading) สำนักงานนี้ก่อตั้งขึ้นตาม The Fair Trading Act, 1973 ซึ่งทำหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคทั้งในด้านการผูกขาดสินค้าและการคุ้มครองผู้บริโภคโดยทั่วไป

ใบอนุญาตที่ออกให้นั้นมี ๒ ประเภท คือ (๑) Standard licence คือ ใบอนุญาตที่ออกให้เฉพาะบุคคล และ (๒) Group licence คือ ใบอนุญาตที่ออกให้บุคคลหลายคนประกอบธุรกิจอย่างเดียวกัน การออกใบอนุญาตจะออกภายใต้เงื่อนไข ๓ ประการ คือ

- ๑.๑ ใบอนุญาตออกให้เพื่อใช้ภายในระยะเวลาที่กำหนด
- ๑.๒ ใบอนุญาตออกให้เพื่อกิจการที่ระบุไว้ในใบอนุญาตเท่านั้น
- ๑.๓ จะต้องมีการระบุชื่อธุรกิจหรือชื่อกิจการลงในใบอนุญาต

▼
ควย

ในพระราชบัญญัติจะมีบทบัญญัติพิเศษ คือ มาตรา ๒๓ และมาตรา ๒๔ ห้ามมิให้ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการผิดแผกแตกต่างไปจากกิจการที่ระบุไว้ในใบอนุญาต หรือประกอบกิจการโดยการใช้ชื่ออื่นที่มีระบุไว้ในใบอนุญาต ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๓ และมาตรา ๒๔ ต้องระวางโทษปรับรุนแรงมาก (มาตรา ๓๕) การที่กฎหมายต้องควบคุมในเรื่องนี้อย่างเคร่งครัด ก็เพราะว่าการตรวจสอบและควบคุมธุรกิจของบริษัทเงินทุนหรือพ่อค้าขายปลีกนั้นย่อมทำได้ยาก ถ้าพ่อค้าหรือบริษัทดังกล่าวสามารถใช้ชื่อธุรกิจที่ไม่เหมาะสมหรือเปลี่ยนแปลงได้ง่าย หรือไปเข้าช้อนกับบริษัทที่มีชื่อเสียงอยู่แล้วก็เป็นการลวงประชาชนให้หลงผิดได้โดยง่าย(๑)

(๑) ในตัวร่างพระราชบัญญัติเข้าชื่อของกระทรวงพาณิชย์ไม่มีบทบัญญัติควบคุมดังกล่าว

ในการออกใบอนุญาตนั้น มาตรา ๒๕ ของ The Consumer Credit Act, 1974 ให้อำนาจแก่อธิบดีของสำนักงานว่าด้วยการค้าที่เป็นธรรมในการพิจารณา คำขอ และได้เขียนกลไกในการให้อำนาจตามหลักการในกฎหมายปกครองที่เหมาะสมมาก ตามขั้นตอน ดังนี้

๑.๑ เขียนแนววินิจฉัยไว้กว้าง ๆ ว่า ใบอนุญาตนี้จะออกให้แก่บุคคล ที่เหมาะสมเท่านั้น (fit person)

๑.๒ ให้นำที่นำสืบว่า ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นบุคคลที่เหมาะสมหรือไม่ นั้น เป็นหน้าที่ของผู้ขอรับใบอนุญาตเอง ซึ่งหมายความว่า ในการยื่นคำขอนั้น ผู้ขอจะ ต้องชี้แจงแสดงเหตุผลและเสนอหลักฐานในค่านความเชื่อถือในกิจการของตน เป็นการ มอบภาระนำสืบให้แก่ผู้ขอใบอนุญาต

๑.๓ ได้มีบทบัญญัติระบุงบจำกัดต่าง ๆ ที่อธิบดีของสำนักงานว่าด้วยการค้าที่เป็นธรรมจะต้องนำเข้ามาพิจารณาประกอบในการใช้ดุลพินิจ บังคับต่าง ๆ นี้จะต้อง เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องโดยตรง เรียกว่า "relevant considerations" ตามหลัก กฎหมายปกครองนั้น การนำปัจจัยที่ไม่เกี่ยวข้องโดยตรงเข้ามาพิจารณาถือว่าคำวินิจฉัย ของเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองเป็นโมฆะตามหลักการปิดเบื่อนการใช้อำนาจ (abuse of power)

อนึ่ง ในมาตรา ๒๕ นี้ ได้มีการระบุงบปัจจัยสำคัญที่เจ้าหน้าที่จะต้องนำ เข้ามาพิจารณาประกอบการอนุญาตดังนี้ คือ

(ก) ผู้ขอรับใบอนุญาตได้เคยกระทำความผิดในค่านกลฉ้อฉลทางการค้า หรือทำลายความสงบเรียบร้อยหรือไม่

(ข) ผู้ขอรับใบอนุญาตเคยฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ หรือเคยฝ่าฝืนพระราช บัญญัติอื่นซึ่งเกี่ยวกับการให้บริการสินเชื่อหรือไม่

(ค) ผู้ขอรับใบอนุญาตเคยประกอบธุรกิจอื่นใดที่ไม่เป็นธรรมเอาเปรียบ ผู้อื่นหรือไม่

(ง) ผู้ขอรับใบอนุญาตเคยประกอบธุรกิจอย่างไม่เป็นธรรมโดยการ เลือกปฏิบัติในค่านเชื้อชาติ ศิว เพศ หรือกำเนิดหรือไม่

๑.๔ เมื่ออธิบดีของสำนักงานว่าด้วยการค้าที่เป็นธรรมได้พิจารณาคำขอโดยรอบคอบแล้ว ถ้าเห็นว่าควรออกใบอนุญาตให้ก็ให้ปฏิบัติตามนั้น แต่ถ้าเห็นว่าไม่ควรออกใบอนุญาตให้ หรือยังสงสัยว่าจะออกให้ดีหรือไม่ก็ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๒๗ ต่อไป

มาตรา ๒๗ ให้นำเอาหลักความยุติธรรมตามธรรมชาติ (The Rule of Natural Justice) ที่เรียกว่า "audi alterem partem" หรือ "Hearing Rule" (๒) มาบัญญัติไว้ ตามหลักนี้เมื่ออธิบดี ๑ มีความเห็นว่าไม่ควรออกใบอนุญาต หรือสงสัยว่าไม่ควรออกใบอนุญาตก็ให้แจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ขอรับใบอนุญาตทราบ ในหนังสือของอธิบดี ๑ นั้นต้องมีรายการดังนี้ คือ

(ก) ต้องให้เหตุผลว่าทำไมจึงมีความเห็นว่าไม่ควรออกใบอนุญาต เหตุผลนั้นต้องเป็นเหตุผลที่เหมาะสมและพอเพียง^(๓)

(ข) ต้องมีหนังสือเชิญให้ผู้ขอรับใบอนุญาตมาแถลงแสดงเหตุผล การแถลงแสดงเหตุผลนี้ให้ทำตามหลักเกณฑ์ในมาตรา ๓๔ ที่กำหนดไว้ว่า ผู้ขอรับใบอนุญาตจะต้องมาชี้แจงแสดงเหตุผลภายใน ๒๑ วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งเป็นหนังสือ คำชี้แจงนั้นอาจทำเป็นหนังสือหรืออาจจะมาให้อยู่คำด้วยตนเองก็ได้ ใน (๒) บัญญัติว่า คำแถลงแสดงเหตุผลนี้อธิบดี ๑ จะต้องพิจารณาอย่างถี่ถ้วน และเมื่ออธิบดี ๑ ได้วินิจฉัยเป็นประการใดแล้ว มาตรา ๓๔ (๓) บัญญัติว่า ให้แจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ขอรับใบอนุญาตทราบโดยมิชักช้า

(๒) หลักนี้หมายความว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือบุคคลใดที่มีอำนาจตามกฎหมายและการใช้อำนาจของตนนั้นอาจกระทบกระทั่งสิทธิ เสรีภาพ ทรัพย์สิน ชีวิตร่างกายของบุคคลอื่นนั้น ก่อนใช้อำนาจสั่งการจะต้องให้โอกาสแก่ผู้ที่จะเสียหายเพราะการใช้อำนาจดังกล่าวมาชี้แจงแสดงเหตุผล

(๓) Re Poyser and Mills' Arbitration (1963) 1 All.

กลไกเหล่านี้มีวัตถุประสงค์สองประการ คือ (๑) ให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติราชการโดยมีขั้นตอนที่เหมาะสมและมีหลักเกณฑ์ทำให้ใช้อำนาจได้สะดวก และใช้ด้วยความเป็นธรรม และ (๒) ให้ความมั่นใจแก่เอกชนผู้ลงทุนในการค้าว่าสิทธิเสรีภาพของเขาจะไม่ถูกคัดค้านด้วยความไม่เป็นธรรมจากการใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่ทำให้พวกเขาเห็นคุณค่าของกฎหมายประเภทนี้ว่าไม่ได้ทำลายการลงทุนของเอกชน แต่กฎหมายมุ่งที่จะคุ้มครองผู้บริโภค กฎหมายจึงต้องประกันแก่ผู้ลงทุนค้าขายด้วยว่า พวกเขาจะไม่ถูกเจ้าหน้าที่ที่กลั่นแกล้งโดยไม่เป็นธรรม ดังนั้น กลไกดังกล่าวนี้ต้องเขียนระบุให้ชัดเจนในตัวบทกฎหมายโดยจะไปกำหนดในกฎกระทรวงย่อมไม่ได้ หรือจะไม่เขียนไว้ที่ใดเลยก็ไม่ได้เช่นกัน การเขียนให้อำนาจเจ้าหน้าที่โดยมิได้สร้างกลไกนั้นเหมาะสมสำหรับสภาวะสงครามหรือสภาวะเศรษฐกิจตกต่ำร้ายแรงจนไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของประชาชนมากนัก(๔)

๒. การขอต่อใบอนุญาต และการแก้ไขเพิ่มเติมเงื่อนไขในใบอนุญาต

การออกใบอนุญาตนั้น อธิบดีควรจะออกให้แก่ผู้ประกอบการโดยมีกำหนดระยะเวลา ซึ่งไม่ควรจะนานนัก และเจ้าหน้าที่ควรมีอำนาจแก้ไขเพิ่มเติมเงื่อนไขในใบอนุญาตได้ มาตรการดังกล่าวเป็นมาตรการที่ไม่รุนแรงในการควบคุมธุรกิจเอกชน เพราะในการขอต่อใบอนุญาตนั้นเจ้าหน้าที่ได้มีโอกาสพิจารณาความเหมาะสมอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งดีกว่าออกใบอนุญาตแล้วไปเพิกถอนเอาภายหลัง ซึ่งทำให้ผู้เป็นว่าเจ้าหน้าที่มีอำนาจมากเกินไป นอกจากนั้น การให้อำนาจเจ้าหน้าที่กำหนดเงื่อนไขเพิ่มเติมในภายหลังก็เป็นประโยชน์ในการควบคุมธุรกิจเอกชน เพราะมาตรการที่ไม่รุนแรงเช่นนี้ใช้ได้โดยลึกลับในกรณีของบริษัทเงินทุนทำผิดแต่ไม่ถึงขั้นร้ายแรงจนต้องสั่งพักหรือถอนใบอนุญาต และเมื่อให้อำนาจเจ้าหน้าที่กำหนดเงื่อนไขเพิ่มเติมได้ กฎหมายที่ศักดิ์สิทธิ์ก็ทำให้สิทธิแก่เอกชนที่จะยื่นคำขอให้มีการยกเลิกเงื่อนไขเหล่านี้ได้เมื่อเอกชนผู้นั้นประพฤติดีขึ้น ทั้งนี้ เพื่อให้ความเป็นธรรมแก่ประชาชนมากขึ้น

(๔) ต่างกับร่างของกระทรวงพาณิชย์ในมาตรา ๑๘ ไม่มีกลไกในการใช้อำนาจไว้เลย

The Consumer Credit Act, 1974 ได้นำเอาหลักการดังกล่าวข้างต้นนั้นมาบัญญัติไว้ชัดเจนในมาตรา ๒๕ กล่าวคือ บัญญัติให้อำนาจอธิบดีของสำนักงานว่าด้วยการค้าที่เป็นธรรม ต่ออายุใบอนุญาตเมื่อได้รับคำขอจากผู้รับใบอนุญาต ถ้าไม่ต่อคำขอให้อธิบดีมีอำนาจตามมาตรา ๒๕ (๕) ผอนปรนให้ผู้รับใบอนุญาตปฏิบัติตามสัญญาต่าง ๆ ที่ได้กระทำขึ้นก่อนใบอนุญาตหมดอายุให้เสร็จสิ้น และมาตรา ๓๑ ยังบัญญัติให้อำนาจอธิบดีกำหนดเงื่อนไขเพิ่มเติมในใบอนุญาตได้ การใช้อำนาจตามมาตรานี้ต้องเป็นไปตามหลักความยุติธรรมตามธรรมชาติที่เรียกว่า "audi alterem partem" หนึ่งตามมาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๐ นั้น ผู้รับใบอนุญาตมีสิทธิขอให้เจ้าหน้าที่ยกเลิกเงื่อนไขต่าง ๆ ให้ตามที่เห็นสมควร และมาตรา ๓๐ ก็ได้บัญญัติให้การปฏิบัติงานของอธิบดีในการพิจารณาคำขอตามมาตรานี้เป็นไปตามหลัก audi alterem partem ตามมาตรา ๓๔ (๕)

(๓) ผลที่มีต่อนิติกรรมในกรณีของบริษัทเงินทุนหรือพ่อค้าปลีกไม่มีใบอนุญาต

มาตรา ๔๐ ของ The Consumer Credit Act, 1974 ระบุไว้ชัดเจนว่า ถ้าผู้ให้เขาซื้อไม่มีใบอนุญาต สัญญาที่ทำขึ้นกับผู้เขาซื้อไม่มีผลใช้บังคับ เว้นแต่จะมีคำสั่งพิเศษจากอธิบดีของสำนักงานว่าด้วยการค้าที่เป็นธรรมให้มีผลใช้บังคับได้ มาตรา ๔๐ (๒) บัญญัติให้สิทธิแก่ผู้ที่ไม่ใช่ใบอนุญาตขอให้อธิบดีมีคำสั่งให้สัญญาเหล่านั้นมีผลใช้บังคับได้ ซึ่งอธิบดีจะมีคำสั่งก็ต่อเมื่อผู้นั้นได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตไปพร้อมกัน ถ้าได้รับใบอนุญาตจากอธิบดี อธิบดีก็จะกำหนดให้ใบอนุญาตนี้มีผลย้อนหลังด้วย แต่ในกรณีที่อธิบดีไม่มีคำสั่งย้อนหลังให้อธิบดีจะต้องปฏิบัติตามหลัก audi alterem partem ตามมาตรา ๓๔ (๖)

(๕) ร่างของกระทรวงพาณิชย์ไม่มีหลักการเหล่านี้เลย

(๖) ร่างของกระทรวงพาณิชย์ไม่มีบทบัญญัติไว้เลยในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้

(๔) การสั่งพักและการเพิกถอนใบอนุญาต การสั่งพักและการเพิกถอนใบอนุญาตนี้ เป็นมาตรการอย่างรุนแรงซึ่งใช้ในกรณีที่มีการฝ่าฝืนบทบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค การใช้อำนาจของฝ่ายบริหารในการนี้จะต้องมีหลักเกณฑ์ที่เป็นธรรมเป็นแนวทางใหม่ปฏิบัติ ดังนี้

๔.๑ พนักงานเจ้าหน้าที่ จะต้องมีพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบอย่างแน่ชัดเสียก่อนว่า ได้มีการฝ่าฝืนกฎหมายเกิดขึ้นจริง การทดสอบนั้นจะมีผลต่อเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจตรวจสอบมากพอสมควร อำนาจนี้ไม่เฉพาะตรวจเอกสารหรือสินค้าเท่านั้น แต่ต้องมีอำนาจยึดและอายัดด้วย และอำนาจทดสอบอื่น ๆ ที่จำเป็นก็ต้องมีด้วย ในขณะเดียวกันก็ต้องมีบทบัญญัติให้คำสั่งใหม่ทดแทนแก่เอกชนในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ทำความเสียหายเกิดขึ้น

๔.๒ จะต้องมีการรับเรื่องราวร้องทุกข์

๔.๓ ก่อนสั่งพักหรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาตนั้น ผู้ออกคำสั่งต้องทำ

ตามหลัก audi alterem partem

๔.๔ ในกรณีสั่งพักใบอนุญาตนั้น ควรให้สิทธิแก่ผู้ถูกสั่งพักใบอนุญาตยื่นคำขอให้อธิบดีพิจารณาทบทวนคำสั่งพักใบอนุญาตได้ การพิจารณาคำขอให้เป็นไปตามหลัก audi alterem partem

๔.๕ ในกรณีมีคำสั่งพักใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาต อธิบดีควรมีอำนาจสั่งให้ผู้รับใบอนุญาตคนเดิมปฏิบัติตามนิติกรรมสัญญาต่าง ๆ ที่ได้ทำไว้ก่อนมีคำสั่งพักหรือเพิกถอนใบอนุญาตได้

๓. ระบบใบอนุญาตตาม The Consumer Credit Act, 1974

The Consumer Credit Act, 1974 ได้นำเอาหลักการทั้ง ๕ นี้มาบัญญัติไว้ชัดเจนมาก มาตรา ๑๖๒ บัญญัติให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ในการเข้าไปในเคหสถานเพื่อตรวจสอบเอกสารและสินค้า อำนาจทดสอบสินค้า อำนาจยึดและอายัดสินค้าและเอกสาร มาตรา ๑๖๔ บัญญัติให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่เข้าซื้อสินค้าจากผู้รับ

ใบอนุญาตได้เพื่อเป็นการทดสอบและให้ถือว่า การเข้าชื่อดังกล่าวเป็นการเข้าชื่อของ พนักงานเจ้าหน้าที่ในฐานะที่เป็นเอกชนคนหนึ่ง และศาลจะต้องยอมรับข้อเท็จจริงนี้ไว้ เป็นพยานหลักฐาน

มาตรา ๑๖๓ บัญญัติให้พนักงานเจ้าหน้าที่ชดใช้ค่าเสียหายในกรณีที่มีการ ทดสอบทำความเสียหายให้แก่ตัวสินค้า เว้นแต่ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตถูกลงโทษตามพระ ราชบัญญัตินี้

มาตรา ๓๒ บัญญัติให้อธิบดีมีอำนาจสั่งพักใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาต และในการใช้อำนาจนั้นให้ปฏิบัติตามหลัก audi alterem partem มาตรา ๓๒ (๕) บัญญัติให้อำนาจอธิบดีสั่งให้ผู้รับใบอนุญาตเคมิปฏิบัติตามนิติกรรมสัญญาต่าง ๆ ที่ได้ทำไว้ ก่อนมีคำสั่งหรือเพิกถอนใบอนุญาต

ในกรณีมีคำสั่งพักใบอนุญาตนั้น ผู้ถูกสั่งพักใบอนุญาตอาจร้องขอให้มีการ เลิกคำสั่งได้ตามมาตรา ๓๓ การพิจารณาคำขอลงกล่าวนั้น อธิบดีต้องปฏิบัติตามหลัก audi alterem partem เช่นกัน และเมื่อมีคำวินิจฉัยเป็นประการใดแล้ว ต้องแจ้ง คำวินิจฉัยเป็นหนังสือให้ผู้ขอทราบด้วย^(๙)

กลไกทั้งหมดนี้ทำให้ระบบใบอนุญาตดำเนินไปโดยราบเรียบ เพราะมี บทบัญญัติในศัพทมูลวิทยาให้หลักประกันในเรื่องสิทธิและเสรีภาพแก่เอกชนอย่างเหมาะสม แม้ว่าดุลพินิจโดยทั่วไปจะขัดต่อหลักนิติธรรม แต่ดุลพินิจที่มีกลไกและกระบวนการทาง กฎหมายยอมทำให้การขัดแย้งกับหลักนิติธรรมนั้นลดน้อยลง และเป็นที่ยอมรับกันทั่วไป ทำให้ประชาชนทั้งหลายเห็นความสำคัญและเข้าใจจุดประสงค์ของการคุ้มครองผู้บริโภค มากยิ่งขึ้น แทนที่จะคิดว่าเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองต้องการอำนาจและเกิดมีความประหวั่น

(๙) ร่างของกระทรวงพาณิชย์ไม่ได้เป็นไปตามหลักการเหล่านี้ ขอให้สังเกต หมายเรื่องพนักงานเจ้าหน้าที่ และหมายเรื่องสั่งพักและเพิกถอนใบอนุญาต

พรั่นใจว่าเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองจะใช้อำนาจนั้นให้กระทบกระเทือนต่อการลงทุนของ
เอกชน(๘)

(๘) ตามร่างของกระทรวงพาณิชย์นั้น การขาดกลไกดังกล่าวย่อมเป็น
อุปสรรคต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่และไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจอันดีงาม
ระหว่างเจ้าหน้าที่และธุรกิจเอกชน